

opusdei.org

**Největším
neúspěchem mého
života by bylo,
kdybych nevedl své
dítě k tomu, aby
nalezlo Boha.**

Jesús San Miguel je profesorem hematologie a ředitelem tohoto oboru na univerzitní klinice v Salamance.

01.08.2007

Má 54 let, na které nevypadá, protože je vždy bodrý a plný úsměvu. Tento

supernumerář Opus Dei je členem Královské lékařské akademie, významných vědeckých výborů, fundací a mezinárodních lékařských organizací. Ve výzkumu krevních nemocí, zvláště kostní dřeně, je na špičkové světové úrovni. Právě v této době dostal mezinárodní prestižní cenu „Waldenström Award“ na kongresu v Řecku.

Jak jsi poznal Dílo?

Dá se říci, že „z druhé strany“. Žil jsem v Burgosu a díky různým změnám jsem odešel studovat lékařství na univerzitu v Navaře. Tam jsem bydlel na koleji Belagua, kterou vede Opus Dei. Byl jsem patřičně od mého otce a dalších poučen, abych se k Dílu nepřibližoval ani z dálky. Byl jsem vskutku plný předsudků proti této instituci.

Ale nyní jsi členem Opus Dei?

Ano. Požádal jsem o přijetí do Díla v roce 1974, když jsem studoval čtvrtý ročník medicíny.

Jak došlo k této změně?

Když jsem poprvé poznal lidi z Díla (někteří z nich jsou dnes mými nejlepšími přáteli). Překvapil mě propastný rozdíl mezi tím, co jsem si myslel já, plný předsudků, a skutečností. Musel jsem hodně přemýšlet o životě a postoji těchto lidí.

Ale ještě tě čekala dlouhá cesta k přijetí...

Byl to zdlouhavý proces plný překvapení a přizpůsobování. Myšlenka posvěcovat studium, práci mě fascinovala. Co se toho týče, udivoval mě a přitahoval duch laskavosti, který na škole panoval.

O čem konkrétně mluvíš?

Hlavně rodinné prostředí, které jsem zde našel. Například jsem dostal silnou chřipku, kvůli které jsem musel být více než jeden týden v posteli. Stále se o mě starali, jako bych byl u sebe doma. Dokonce i kaplan mi nosil jídlo a dost dlouho mě doprovázel.

A toto byl ten hlavní důvod?

Ne, byla to pouze pouhá kapka mezi mnoha dalšími, které nakonec přetekly přes okraj. Postupně jsem do sebe nasával integritu života těchto lidí. Na škole jsem objevil pluralitu politických a společenských názorů členů Opus Dei. Nemělo to nic společného s názory, které jsem si přinesl ve svém batůžku, když jsem sem přišel.

Před chvílí jsi mi vyprávěl o posvěcování práce...

To byl ten hlavní důvod. Musím přiznat, že to byla dost zdrcující

rána. Z profesionálního hlediska ve mně panoval velký neklid. Perspektiva mé budoucí práce jako lékaře, která se přede mnou otevírala, mi připadala úžasná. Snil jsem o tom, že to daleko dotáhnu... Ale když jsem zjistil, že tato práce není překážkou, ale ten nejlepší nástroj jak se spojit s Bohem, a zároveň ji uskutečňovat s myšlenkou na službu druhým, musel jsem radikálně změnit důvody, kterými jsem se tehdy řídil (lidé z Díla mě učili, že nemám pouze pracovat pro „něco“, ale mám pracovat pro „někoho“...).

Ovlivnilo tě něco dalšího?

Další věc, která se mi zdála neslýchanou, bylo, když jsem se dozvěděl, že manželství je jedno z dalších křesťanských povolání. Překvapilo mě to, nikdy jsem o tom takto neuvažoval. Hodně mě přitahovala myšlenka sdílet život se

ženou, do které se zamiluji, že budeme mít domov a budeme se těšit z dětí. Že je to něco Bohem chtěné bylo pro mě něco víc než nová perspektiva. Práce a rodina byly a jsou dvě klíčové věci v mém životě. Máme 6 dětí. Na kongresech mě mnozí mí kolegové znají pod přezdívou „family man“.

Tvoje žena je také v Opus Dei?

Ano, což usnadňuje spoustu věcí, nicméně by to tak nemuselo být, protože povolání je osobní záležitost. V manželství je nejdůležitější sdílet společný projekt života. Je to základní věc ve výchově dětí.

Občas se říká, že děti jsou příčinou spousty problémů...

Ano, a také mnoha radostí. Důležité je snažit se každý den hledat jejich dobro a přitom je pevně a důsledně vychovávat s láskou lidsky i křesťánsky. Kvůli tomu jsem se spolu

s ostatními rodiči zapojil do vzdělávacího projektu ve škole v tomto městě. Škola má asi 600 žáků. Díky Bohu mám ohledně mých dětí velké štěstí. Dva jsou v Opus Dei a jsou velmi šťastni. Stále prosíme, aby všichni byli dobrými Božími dětmi.

Ti, kteří jsou v Díle, nejsou trochu ovlivněni tím, že ty i tvá žena jsou tam také?

Vychovávali jsme je v prostředí velké svobody a snažili jsme se jim předat to nejlepší. Právě oni si zvolili tuto cestu svobodně a jsou šťastní, „protože to tak chtěli“. Aniž bychom je nutili, upozorňovali jsme je na obtížnost cesty, na kterou se dávají, a na to, že na jakékoliv cestě nejsou důležité pocity na začátku, ale vytrvalost, se kterou se dojde do cíle.

Opravdu, mladí lidé to dnes nemají lehké...

Také jsme jim řekli, že nás budou mít vždy po svém boku... Všichni víme, že žádný mladý člověk „nemůže kráčet správnou cestou“, není-li naprosto svobodný. Vlastnit ctnosti dnes není snadné, i když můj pohled na mladé je velmi pozitivní. Dětem stačí upřímně ukázat cestu dobra, cestu, která je nejnáročnější, ale současně je přitažlivější než jakákoliv jiná cesta. Také ti chci říci, že největší selhání mého života by bylo, kdybych nepomohl svému dítěti nalézt Boha.

Jsi ředitelem oboru, který má dost velkou prestiž ve Španělsku. Speciálně na mezinárodní úrovni je to obor nemocí kostní dřeně, což znamená hodně cestování a účast na mnoha kongresech. Jak to všechno stíháš?

Ohledně prestiže je to poněkud přehnané, ale v každém případě je to důsledek práce 100 kolegů, kteří

tvoříme jeden tým. Dá to trochu práce stíhat vše, ale s trochou úsilí se to zvládne.

Vědí tví kolegové a přátelé, že jsi v Opus Dei?

Ovšem. Ví to všichni, nejenom ti ze Salamanky, ale také kolegové z jiných zemí, se kterými se setkávám na kongresech. Je to částí mého pojetí přátelství. Nevěřím na povrchní přátelství, rád jdu na hloubku (například bych nemohl, neuměl zůstat na okraji nějakého rodinného problému mého přítele).

Mluvíš s nimi o Opus Dei?

Pokaždé, když mohu. Uvědomuji si svou odpovědnost křesťana, když se pohybuji v mezinárodním vědeckém světě. Využívám všechny příležitosti, abych vysvětlil svou víru, své povolání a ideály, kterými se řídím. Jsou vždy vděční, když jim vysvětluji kontroverzní věci v doktríně církve.

Mnoho přátel znovu praktikuje víru a některým jsem zprostředkoval kontakt, aby se mohli účastnit formací, které Dílo poskytuje v jejich zemích.

Znal jsi svatého Josemariu?

Měl jsem to štěstí se účastnit přednášky, kterou dával v roce 1972. Tehdy jsem ještě nebyl v Díle. Zapůsobila na mě jeho duchovní vitalita a otevřenost jeho poselství. Snažím se žít podle jeho učení jak hledat svatost uprostřed světa. Osobně mi přináší velké zadostiučinění jedna myšlenka, kterou často říkal: „Opus Dei je injekce do krevního oběhu společnosti“. Hematologovi je tento obraz velmi blízký.

Musí mít člověk nějaké zvláštní vlastnosti, aby mohl být v Opus Dei?

Není třeba si myslet, že my lidé z Opus Dei jsme lepší než ostatní, vůbec ne. Pouze jsme (každý z nás) o trochu lepší, než jakými bychom byli bez tohoto povolání (nebo o to alespoň usilujeme). Navzdory našim chybám se snažíme přispět k tomu, aby společnost byla blíže Bohu.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/nejvetsim-neuspechem-meho-zivota-by-bylo-kdybych-nevedl-sve-dite-k-tomu-aby-nalezlo-boha/> (04.04.2025)